

רבי חזקיה היה הולך מקופטקיא לולד. פגע בו רבי ייסא. אמר לו, מהני עלייך שאתך לך, שהרי שניינו שלא יצא אדם ייחידי לדרכך. אמר לו, תינוק אחד הולך עמי, והוא בא אחריו. אמר לו, ועל זה אני פמה, איך הולך עמך מי שלא תדבר עמו דברי תורה? שהרי שניינו, כל מי שהולך בדרך ואין עמו דברי תורה, מסתפן בנפשו. אמר לו, בך זה בודאי.

בינתיים הגיעו אותו תינוק. אמר לו רבי ייסא,بني, מאיזה מקום אתה? אמר לו, מעיר LOD, מעד LOD, ושמעתי שהאיש הזה החכם הולך לשם, ומנתי עצמי לעובדתו וללכת עמו. אמר לו, בני, אתה יודע דברי תורה? אמר לו, אני יודע, שהרי אבי למד אותך בפרשת קרבנות, והרבנית אונני למה שהיה אומר עם אחיך, שהוא גדול מני. אמר לו רבי ייסא, בני, אמר לי.

פתח ואמר: ויבן נח מזבח לה' ויקח מכל הבהמה הטהורה ומכל העוף הטהור ויעל עלת במזבח. ויבן נח מזבח - זהו המזבח שהקריב בו אדם הראשון. ומה נח הקריב עוללה, שהרי עוללה לא עוללה אלא בשbill הרהורים ורצונות הלב, ומה בפה מטה? אלא נח הרהר ואמר: הרי קדוש ברוך הוא גדור דין על העולם שיחרב, אולי משומם שמאיל אותו פקעה כל זכותי ולא משאר לי זכות בעולם? מיד - ויבן נח מזבח לה'.

אותו מזבח שבו הקריב אדם הראשון היה. אם כך, אז למה ויבן? אלא משום שרשען העולם גרמו שלא עמד במקומו. כיון שהוא נתן, כתוב בו ויבן. ויעל עלת כתיב חדא. כתיב, (ויקרא ז) עוללה הוא

רבי חזקיה היה איזיל מקופטקיא לולד. פגע فيه רבי ייסא. אמר ליה תוהנה עלה דעתך בלהודך. דהא תנין דלא יפוק בר נש יחידאי בארכא. אמר ליה רביה חד איזיל בהדרי ואיתו אני אברוראי. אמר ליה ועל חד תוהנה איך איזיל בהדרי מאן דלא תשטעי ביה מלוי דאוריתא. דהא תנין כל מאן דאיזיל בארכא ולאו עמיה מלוי דאוריתא אסתבן בנפשיה. אמר ליה כי הוא ורקאי.

ארהבי מטה ההוא רביה. אמר ליה רבי ייסא ברי מאן אטר אנט. אמר ליה מקרפה דלוד ושמענא דהאי בר נש חפים איזיל תפון זומינא גרמא לפלחגניה ולמייה בהדריה. אמר ליה ברי ידעת מלוי דאוריתא. אמר ליה ידענא דהאABA קהו אוילף לי בפרשת קרבנות וארכינא אורנאי למא דהוה אמר ליה עם אחיך דאייה קשייש מאני. אמר ליה רביה אימא לי.

פתח ואמר ויבן נח מזבח ליה ויקח מכל הבהמה הטהורה ומכל העוף הטהור ויעל עלות במזבח. ויבן נח מזבח, דא איהו מזבח דאקריב ביה אדם קדמאה. נח (דף ע"א) אמר קריב עוללה. דהא עוללה לא סלקא אלא בגין הרהור ורעותא דלאו ונח בפה חב. אלא נח הרהר ואמר הדא קדשא בריך הוא גזר דין על עצמא דיתחרב, דילמא בגין דשזיב לי כל זכותא פקע לי ולא ישתאר לי זכו בעלםא. מיד ויבן נח מזבח ליה.

ההוא מזבח דאקריב ביה אדם הראשון הוה. אי כי אמרו ויבן. אלא בגין דחיביבי עצמא גרמו דלא קיימה בדוכתיה. כיון דאתא נח כתיב ביה ויבן. ויעל עלות כתיב חדא. כתיב, (ויקרא ז) עוללה הוא